

Quid prodest totius regionis silentium, si affectus fremunt?

Csüllögné Kerekes Csilla emlékére a meg nem valósult álmok

Tessék, itt a tiüköm. Nagyon egyszerű:

“Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

(Antoine de Saint-Exupéry)

Minden ember egy csodálatos virágot hordoz magában. A harmónia talán akkor jön el, amikor az a virág ki tud nyílni. Ez sajnos nem minden embernek adatik meg.

Vannak olyan helyzetek is, hogy a virág bimbójában sorvadozik, szenved a lelkünkben. Ez által van az, hogy mi is gyötörődünk és gyötörtetünk. A legrosszabb még, hogy azt sem ismerjük fel, hogy mit hordozunk önmagunkban. A közönyünk a tudatlanságunkból is fakadhat. Az átélt érzelmeket, fájdalmakat hátra kell hagyni, tudni kell megbocsátani és bocsánatot kérni, ha van még kitől. Nem magunkért élni, hanem másokért, és a mások öröme által tud az ember boldog lenni – ha mi okozzuk ezt az örömet. Tudunk örömet szerezni, boldogságot adni, egy mosolyt kicsalni, szemeket megcsillogtatni, ragyogóvá tenni. A ráncokat, elsimítani, fájdalmakat csillapítani, simogatni a tekintetünkkel, az érintésünkkel. Ha csak kapni akarunk és csak elvárásaink vannak, sosem leszünk boldogok. Az embert hibáival együtt kell elfogadni, de ez természetesen nem azt jelenti, hogy belegázolhatunk egymásba. Vannak ilyen társaink is. Velük nem tudunk mit kezdeni, „sérültek”. – „Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel!” - ezer és ezer szeletet adhatunk nekik, rajtuk ez nem változtat, adjuk azoknak, akiknek igazán szükségük van rá. Nem tanultak meg alázatosnak lenni, nem tudnak szeretni igazán.

Az ember legyen ember, ha már magunkat tekintjük a világ ”tetejének”. Minden ember ott hordozza magában a másikat, ez jó, rossz egyaránt lehet. Ha nem látjuk önmagunkat, csak a tükörben, hogyan is láthatnánk a másikat? Ha csak az utat látjuk és nem érezzük a Föld lüktetését, ha csak a csillagokat látjuk, hogy ragyognak, de nem érezzük melegségét. Látásmódunk biológiai értelemben azonos. A színekre ugyanazt mondjuk: a vér piros, a nap sárga, az ég kék, a fű zöld, mert így tanultuk meg gyermekkorunkban. Mintha mikor a természetben nézzük a zöldet, tudjuk, hogy a fű zöld, de nem mindegy, hogy merről nézzük, a fény hogy esik rá, más-más fajta zöldszint lát a szemünk, lelkünk se érzékeli egyformán az élet dolgait, mindez egy tanulási folyamat. Láss, ne csak nézz!

Mese felnőtteknek?

Ne akkor akarjuk megadni a végső tiszteletadást, amikor már nincs kinek. Már késő, az nem a másikat szolgálja, az csak a saját lelkiismeretünket próbálja tisztára mosni.

Élt köztünk egy asszony, egy ember Csüllögné Kerekes Csilla. Szerette ezt a közösséget, Rákóczifalvát. Próbált tenni, tett is a faluért. Tett is volna még, ha élhetne, és nem engedték volna el a kezét. Az embernek nagyon sok kő kerül az útjába. Az a sok-sok rög, melyeken keresztül kell hogy menjünk. Embertársainknak, barátainknak kellene segíteni bennünket és persze fordítva is.

Csilla tele volt vágyakkal, tettekésszeggel, de az érzékeny lelkületű ember nem „bokszol”, inkább félreáll. Ilyenkor kell a barát, aki mellé áll és segít átlépni az úton a rögöket, és nem gördít akadályt. De vajon akiket szeretett, ott voltak-e vele? Az a lélek, mely egy- egy írásából kisugárzott, annyi szeretetet tükrözött ki soraiból ...

„Csak úgy irogatok...”

*Szeretnék szeretve lenni, melyik a kellemesebb,
Melyik a kellemesebb, ki-ki döntse el maga.*

Egy biztos nincs mámorítóbb érzés a szerelemnél, az igazi, mindent elsöprőnél.

Amikor a gyomrunk a torkunkba költözik, amikor a fekete is fehér, sőt rózsaszín. Meggondolatlan, de kedves örültségeket követünk el, ráhivatkozva. Megszűnik tér és idő, csak Őt látjuk, csak Vele akarunk lenni, csak Hozzá akarunk tartozni. Az igazi szerelem túléli az esküvőt is.

Honnan tudjuk, hogy ez az Igazi?

Ha az esküvő másnapján is úgy néz rád, mint egy csodára, ha az élettől kapott ajándéknak tekint, nem pedig a saját egójának a részeként.

Ha a kertből naponta lelopja a legszebb szál virágokat, sőt teleülteti a te kedvenc virágaiddal. Ha nem szégyelli 15 év múlva sem elmondani, hogy mennyire szeret. Mit kap ezért cserébe? Apro üzeneteket az öltöny zsebébe, ha elutazik, rajta csak egy szó: SZERETLEK. Apro „kütyüket” a párnája alá, hogy tudja ma is, egésznap rá gondoltam. Igazi vasárnapi tyúkhúslevest, mert ő úgy szereti. Biztonságot ad a tudat, ha tudom, ma egésznap együtt lehetünk, s már a munkánk is egymás mellett tart bennünket, nem megyünk egymás agyára. Aztán egy napon azt veszem észre, hogy már nincs nagy lángolás (amit soha el nem tudnál képzelni). Csendes, de igazi

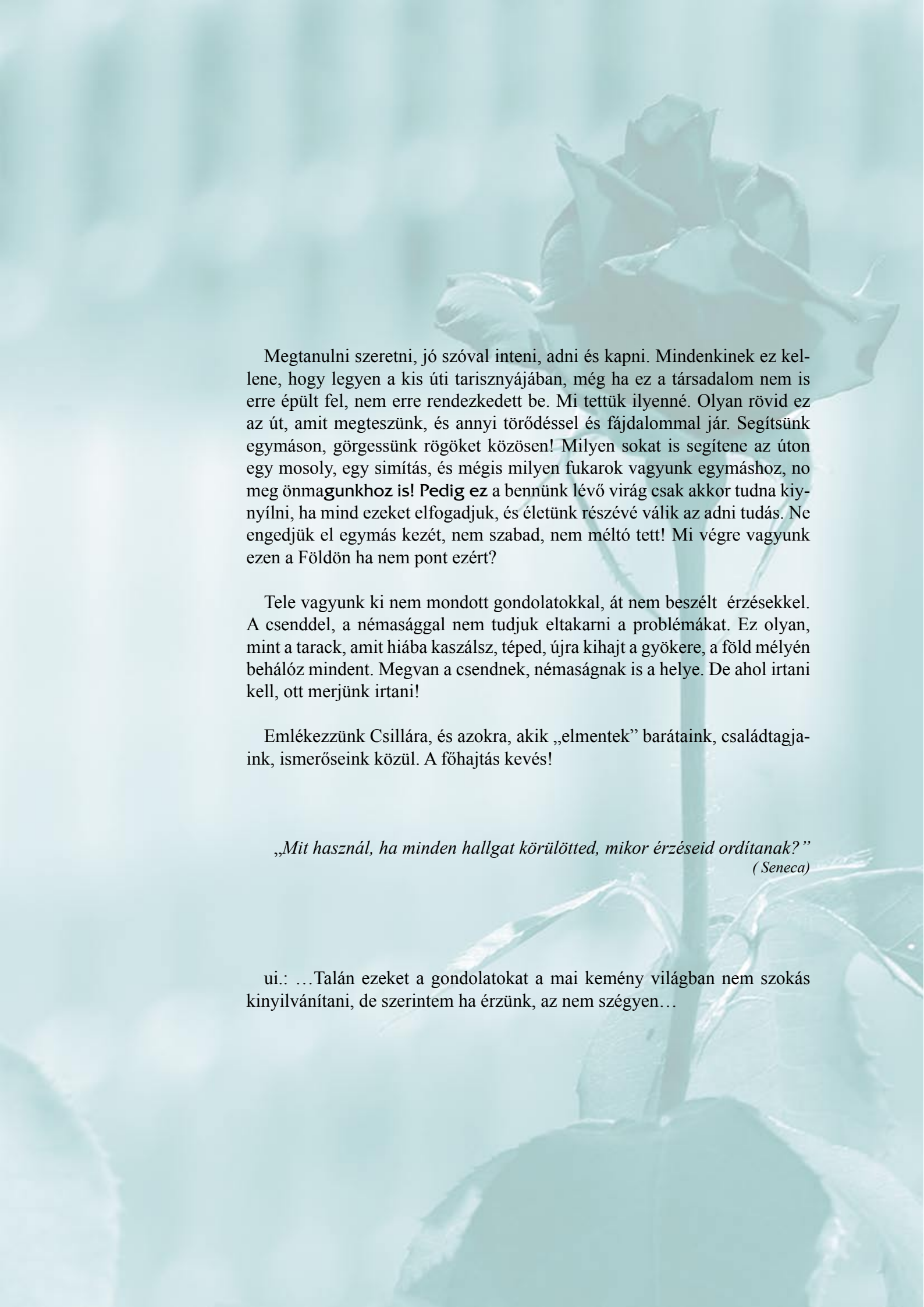
meleget adó, izzó parázslás van. A feltevés, az aggodás, mert tudod, hogy bármikor elveszítheted, úgy hogy nem kérdezik, engeded-e, mert van egy hatalmasabb erő, akit úgy hívnak élet és halál ura. De addig minden perc és óra, amit vele töltesz szeretettel, tisztelettel, megbecsüléssel, minden mosoly, simogatás, becéző szó, minden szál virág és apró meglepetés boldogsággal tölthet el, mert van valaki, aki a szíved másik fele és akit csak úgy hívsz: SZÍVEM.”

/Rákóczi Lap, 2004. február CsKCs/

2003-2004. évben kiemelkedő közösségi munkájáért, a Rákóczi Lap felelős szerkesztőjeként végzett tevékenységéért 2005. július 21-én polgármesteri dícséretben részesült. Nagyon szeretett írni, gondolatait mindig papírra vetette. Vágya volt egy olyan lap, mely mirőlünk, az emberről szól, a lágyságot a gyengédséget is továbbítani kell, mely a mai világba már nem divat. A sok-sok verset, írást szerette volna megmutatni. Mindig, mindenről, volt véleménye. Terveztünk Csillával, de a közös munka mára már köddé foszlott. Ő „elment”.

De hiszem, hogy tovább kell vinni az álmát. Az embereket igazán a gondolataik, írásaik alapján lehet megismerni, hisz cselekedeteink nem mindig a valóságot tükrözik. „Színház az egész világ, és színész benne minden férfi és nő”. Társadalmi létezésünk alapvető igazságát Shakespeare, a világ legismertebb drámaírója így fogalmazta meg. Az élet egy színpad, egész életünkben játszunk, hogy megfeleljünk a társadalmi elvárásoknak - szülő, gyermek, barát, munkatárs - és mi játszunk, félünk nem szerepet játszani.

„Erich Fromm szerint a felebaráti szeretet a legsarkalatosabb fajta, amely a szeretet összes típusainak alapjául szolgál. Ezen bármely emberi lény iránti felelősségérzetet, gondoskodást, tiszteletet, ismeretet értem, a kívánságot, hogy az életét segítsük. A Biblia is erről a szeretetfajtáról beszél. ”A saját húsomat és véretem szeretni, nem nagy teljesítmény. Az állat is szereti ivadékát, és gondoskodik róla. A párta is szereti gazdáját, mert tőle függ az élete. A gyerek szereti a szüleit, mert szüksége van rájuk. A szeretet akkor bontakozik ki igazán, mikor cél nélkül szeretünk.” – Megtudjuk-e ezt tenni?

Megtanulni szeretni, jó szóval inteni, adni és kapni. Mindenkinek ez kellene, hogy legyen a kis úti tarisznyájában, még ha ez a társadalom nem is erre épült fel, nem erre rendezkedett be. Mi tettük ilyenné. Olyan rövid ez az út, amit megteszünk, és annyi törődéssel és fájdalommal jár. Segítsünk egymáson, görgessünk rögöket közösen! Milyen sokat is segítene az úton egy mosoly, egy simítás, és mégis milyen fukarok vagyunk egymáshoz, no meg önmagunkhoz is! Pedig ez a bennünk lévő virág csak akkor tudna kinyílni, ha mind ezeket elfogadjuk, és életünk részévé válik az adni tudás. Ne engedjük el egymás kezét, nem szabad, nem méltó tett! Mi végre vagyunk ezen a Földön ha nem pont ezért?

Tele vagyunk ki nem mondott gondolatokkal, át nem beszélt érzésekkel. A csenddel, a némasággal nem tudjuk eltakarni a problémákat. Ez olyan, mint a tarack, amit hiába kaszálsz, téped, újra kihajt a gyökere, a föld mélyén behálóz mindent. Megvan a csendnek, némaságnak is a helye. De ahol irtani kell, ott merjünk irtani!

Emlékezzünk Csillára, és azokra, akik „elmentek” barátaink, családtagjaink, ismerőseink közül. A főhajtás kevés!

*„Mit használ, ha minden hallgat körülötted, mikor érzéseid ordítanak?”
(Seneca)*

ui.: ...Talán ezeket a gondolatokat a mai kemény világban nem szokás kinyilvánítani, de szerintem ha érzünk, az nem szégyen...